

канали збуту, формується на основі мети та завдань збуту відповідно до бізнес-концепції підприємства [5, с.35].

В умовах постійного змінення ринку, ростом вимог кінцевого споживача, управління збутом вимагає постійного аналізу і вдосконалення. Постійний ріст обсягів реалізації вітчизняних виробників підштовхує до постійного розроблення нових технологій в системах управління збутовою діяльністю. Тому, пріоритетним напрямком роботи для сучасного промислового підприємства стає створення дієвої системи управління збутовою діяльністю, що буде включати процеси планування, організації, мотивації і контролю збутової діяльності підприємства, спрямовані на досягнення мети збуту.

Через постійне загострення конкурентної боротьби на внутрішньому та зовнішньому ринках, менеджменту підприємства необхідно приділяти значну увагу всім аспектам збутової діяльності підприємства, оскільки збут продукції – заключний етап роботи виробничого підприємства, який може як знівелювати певні недоліки попередніх етапів з виробництва продукції, так і звести нанівель всі попередні досягнення та розробки.

Використані джерела

1. Балабанова Л. В. Управління збутовою політикою : навч. посібн. К. : Центр учбової літератури, 2014. 240 с.
2. Крылова Г. Д. Маркетинг. Теория и 86 ситуаций : учебн. пособ. для вузов. М. : ЮНИТИ-ДАНА, 2015. 519 с.
3. Маслова Т. Д. Маркетинг. СПб. : Питер, 2012. 378 с.
4. Наумов В. Н. Маркетинг сбыта : учебное пособие. СПб. :Изд. СПб ГУЭФ, 2014. 294 с.
5. Хрупович С. Є., Борисова Т.М. Теоретичні аспекти побудови системи управління збутовою діяльністю на промисловому підприємстві. Галицький економічний вісник. 2016. №3. С. 34 – 38.

Жукевич Роман

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри економіки та економічної теорії Навольська Н.В)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Будь-яке підприємство є системою, що функціонує у економічній системі регіону чи держави. Підприємство – це самостійний суб'єкт господарювання, створений компетентним органом державної влади або органом місцевого самоврядування, активний учасник економічних процесів на різних рівнях економіки[2]. За таких умов розвиток господарюючого суб'єкта як складної

економічної системи потребує відповідних узгоджених координуючих дій, а саме – управління.

Управління – це функція організаційних систем, що забезпечує збереження певної структури, збереження та підтримання режиму діяльності, реалізацію програми, цілей діяльності. Пітер Друкер вважає, що управління – це особливий вид діяльності, що перетворює неорганізований натовп в ефективну цілеспрямовану і продуктивну групу [1].

Управління підприємством – це система економічних відносин, які виникають в процесі розробки, затвердження, реалізації та контролю за реалізацію заходів, що направленні на запобігання та усунення несприятливих для бізнесу явищ з допомогою використання всього потенціалу менеджменту, який дозволяє усунути тимчасові труднощі, зберегти та примножити ринкові позиції за будь-яких обставин, спираючись на різні види ресурсів [3].

Варто зазначити, що управління підприємством є складним і багатофакторним процесом, який полягає у цілеспрямованому впливі на функціонування всіх підрозділів підприємства.

Саме управління підприємством, будучи продуктом поділу праці, відокремившись у самостійний вид діяльності, організовує, регулює й координує решту видів господарської діяльності підприємства. У цьому полягає його особлива місія.

Сутність управління підприємством полягає у здійсненні цілеспрямованої, впорядкованої, інформаційно-обґрунтованої та інформаційно-вираженої управлінської дії суб'єкта управління на об'єкт управління. Управління підприємством згідно Господарського кодексу України здійснюється відповідно до його статутних документів на основі поєднання прав власника щодо господарського використання свого майна і участі в управлінні трудовим колективом.

Засновник підприємства реалізує свої права щодо управління підприємством безпосередньо, тобто одноосібно керує своєю установою або через уповноважені ним органи відповідно до статуту підприємства чи інших установчих документів. Власник або уповноважений ним орган, для керівництва господарською діяльністю підприємства призначає керівника підприємства. У випадку, якщо працівника наймають на роботу, то відповідно з ним укладається договір, в якому чітко визначаються строк найму, права, обов'язки і відповідальність керівника, умови його матеріального забезпечення, звільнення з посади, інші умови найму за погодженням сторін. Керівник підприємства без доручення має право діяти від імені підприємства, представляє його інтереси в органах державної влади і органах місцевого самоврядування, інших організаціях, у відносинах з юридичними особами та

громадянами, формує адміністрацію підприємства і вирішує питання діяльності підприємства в межах та порядку, визначених установчими документами. Власник підприємства, може звільнити найманого працівника з посади достроково на підставах, які передбачені згідно договору відповідно до закону. На всіх підприємствах, які використовують найману працю, між власником і трудовим колективом повинен укладатися колективний договір, яким регулюються виробничі, трудові та соціальні відносини трудового колективу з адміністрацією підприємства [4].

Таким чином, можна зробити висновок, що управління на підприємствах здійснюється у двох сферах: виробничо-технічній, коли виконуються роботи з організації, координації та регулювання виробничого процесу та соціально-економічній, коли регулюються взаємовідносини між учасниками виробничого процесу в умовах поділу і кооперації праці, формування відносин між управлінцями та виконавцями.

Використані джерела

1. Друкер П. Эффективное управление. Экономические задачи и оптимальное решение. / Пер. с англ. М. Котельниковой. М.: ФАИР ПРЕСС, 2003. 288 с.
2. Дідур К. М. Системний підхід до управління підприємством та персоналом підприємства. Ефективна економіка. 2012. № 4. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1079>
3. ГвоздьМ.Я., МицькоВ.І. Проблеми та переваги ви користання процесного підходу до управління машинобудівними підприємствами URL: http://ena.lp.edu.ua/bitstream/ntb/29269/1/009_056_062.pdf
4. Шершньова З.Є., Багацький В.М., Гетьманцева Н.Д. Менеджмент організації: Навч. посіб. К.: КНЕУ, 2014. С. 680.

Зима Андрій

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри економіки та економічної теорії Галько Л.Р.)

УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ В ПРОЕКТНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Динамічність та відкритість економічного середовища, складність взаємозв'язків між елементами ринкового механізму зумовлюють необхідність прийняття оптимальних управлінських рішень щодо доцільності інвестування в умовах невизначеності майбутніх результатів. Необхідною умовою досягнення успіхів в проектній діяльності, яка характеризується підвищеною ризикованістю, є створення та вдосконалення системи управління ризиками, що дозволяють виявити, оцінити, локалізувати та контролювати ризик. Саме тому